

den friska morgonstunden, den swala sommaraftron som så förtlust mig¹ tillfredene, hade nu förlorat alla sina behageligheter, til och med, wän-
skapen hade flyktat ur mitt hierta. Jag kunde intet trif-
was ihop med andra, än de som wille spela til sig alt hwad
jag ägde. Jag tänkte aldrig på mina föräldrar, och
Vår Herre och Jesu. Åkallade jag ymsom, alt som jag wunn eller tap-
pade. I början af mitt spel ägde jag en brillant lycka, jag förlora-
de så godt som aldrig, jag wärt förmåten, Soupeet, equipager och lust-
gårdar, til och med, jag bar en ducatbeurs altid på mig som man knapt
kunde lyfta, men sagt i parentes, om någon fattig eller
den jag gjort fattig wille låna en ducat, så swor jag antingen at jag
ägde ingen halföre eller och at jag nu straxt skulle ut med en stor
Summa som jag wore skyldig. I flera år förde jag denna lefnad,
hwarföre jag ännu rådnar och ångrar en dyrbar tid jag förspelt
eller förspilt, och hwilken jag gärna (om jag kunde) wille återlösa.
Men hur skall jag wåga berätta er mina Herrar! en händelse, för
hwilken jag efter tiugu år, som jag med dygd och heder lagt tilba-
ka, blyges — begripen selska! huru angelägen jag är at Exempel
skall affrätta er, då jag ej förtiger en sak som på et så förnedrande
sätt rör mig self — Spel Lyckan hade omsider öfwergiftit mig och
jag hade förlorat icke allenast hwad jag wunnit, utan äfwen alt hwad
jag kunde låna för femtio procent — emedertid blef jag commen-
derad ifrån Regimentet på wårning; den jag ansförtrödde at Under-
Officern allena, och skötte mitt handtwärf — en wacker dag letade
samma Under-officer op mig wid pharao-bordet där jag satt och såf,
(NB. pängarne war alla) wäckte mig, och berättade at han engagerat
20 man som wille ha sin wårning och straxt borde blifwa affskickade.
I hwad belägenhet befant jag mig icke? hela wårnings-summan war
bortspelt, och jag ägde ej en Ducat qwar — jag begärte at få låna
af de närwarande mina Ambetsbröder, jag swor på min åra at be-
tala, jag förskälte dem förlusten af min tjänst, min heder — så-
fångt, odörliga som stenar continuerade de spelet om mina pengar —
Uck mina Herrar! föreställen er min förtwiffan — Min Under-officer
hade då så mycket pengar qwar at jag kunde affärda en Courier til Rege-
mentet, där jag inbillade mig äga en Camrar och wän som hade både
pengar och medömkan — Jag bekände i breswet hela tilgången för
honöm, och bad på det aldrabewetligaste han wille låna mig 100 Louis
d'orer — Hwad swarade han, skulle jag låna til en professions-spelare?
nej af två ting, antingen at förlora 100 Louis d'orer eller wänska-
pen med en som så wanhedrat sig, så behåller jag håldre det första.

Wid igenomläsandet af et swar som humilierade mig så mycket, blef jag aldeles utom mig af wrede eller ångstan, och jag tyser ännu wid åtankan af allt det fastiga jag förestälte mig, på ena sidan mina föräldrars sorg och bekymmer, den wanheder jag gjorde min famille, frucktan at bli casserad, på andra sidan: Perspectiven af den lycka och de grader jag kunnat winna i tjänsten, blott jag haft et sådant upförande som anstått en wärdig militair. Jag hämtade småningom andan, men ack! mina Herrar! Skall jag säga? för at störta mig i et ännu djupare swalg af wanära — Min hela ressource war at röftwa eller stjåla för at frålja mig, och jag hade redan tagit detta förskräckeliga parti, då samma Officer jag hade tillskrifwit, och hwars swar så ångstat mig, steg in igenom dörren. I den första hettan attackerade jag honom med wårjan i hand. Han som ägde köld, parerar den utan swårighet, får mig om listwet och säger „jag tillstår at jag swarat litet hårdt på ditt bref, men det war med skit min wån! at du skulle en gång komma til sansning och märka hela din galenskap. Jag ser dig wara bekymrad, mina pengar, allt hwad jag har, står dig til tjenst, se där fortfor han, i det han kastade sin Ducathourse på bordet, tag det du författ af wårfaingen, och behålt resten om du än widare will spela.

„Jag — spela — nej aldrig, swarade jag, och omfamnade honom. Mina Herrar! jag har heligt hållit mitt löfte, och jag började samma dag at så hushålla och så spara af mina lagliga inkomster at jag kunde återbetala min ädelmodiga hjälpare — Tiden jag hade ledig ifrån tjänsten, använde jag at göra mig stickelig til andra grader än Subalterns-graden. Jag blef kånd af mina förmån för min skit och min anständigiga lefnad, och jag har endast at tacka denna omständigheten för den hedern jag har i dag at commendera er.

Denna Öfwerstens berättelse (det war på 1600 talet) wårkades så mycket hos de unga Spelhieltarne, at ifrån den dagen, i stället för Banqueurer eller punctörer i Garnizon, fanns endast Officerare i Garnizon, som gjorde tjänsten med noggrannhet, som läste, ritade, och fäcktade: (det war på 1600 talet) Följden blef at deras Konung, ansåg både Öfwersten och hela Regimentet med nåd,

N:o 70. utgifwes den 9 Majj eller nästa Fredag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skåcken,

N:o 70.

Stockholm den 9 Maj 1783.

Fortsättning på det som skal refuterat i *Sistem Social* se N:o 53. 65. 69. 84. 99. och 100 af andra Skåcken och N:o 24. 28. 42. 51 och 59 af Sidsta Skåcken.

Sid. 79. **D**ygden då hon är kjänd af Regenter kan skapa dem en glädje som är beständig. De måst raffinerade nöjen förlora småningom sin liflighet, och de slutas gemenligen med affmak och ledsnad. Det måst retande och förbrände plågar i längden, och det aldrastidnaste tycker man genom wanan blir fullt.

Sid. 80 Om de stora, hwilcke Prinsars upfostran blifwit anförtrödd, i stället för at gindra dem högmodiga, i stället för at lära dem förackta andra menniskor, bewiste at de borde älska dem, at de äro skyldiga befrämja deras wäl, om i stället för at förhårdas, deras hjärtan bewektes till mänsklighet och ömhet, så skulle Regenterna wara de lyckligaste. Förstörande nöjen, afftyswärda begiärelser, kostsamma byggnader, narracktiga Spectacel til och med widsträckta inkräkningar skulle de wäl på minsta sätt jämföras emot den ena lycksaligheten at kunna säga til sig sielf „Denna dagen är intet förlorad för mig, et påbud dicterat af menniskokärlet och ömhet, en rättwis och wälgörande lag hafwa skaffat mig mitt folks wälsignelser, mina provinser äswen de ifrån hufwudstaden långst bort belägna skola tala om mig med förtjusnig — här fins ingen enda af mina undersätare som jag för fördelat, jag är far för oräkneliga barn och de älska mig alla. Mina grannar kunna ej annat än högackta mig; deras undersätare skola afwundas de minas sällhet, och deras högsta önskan warer den at få lefwa under mina lagar. Mina afwund samma fiender skola sielfwa wara förbundne at Respektera min mact, den de se wa

„ra grundad på styrkan hos ett troget och enigt folk hvarsintressen
„äro ett och det samma med mina.

Det återstår då ingen ting at önska för en wälgjörande och rättwis Furste som förstått at skaffa sig sina undersåtares kärlek och förtroende — wille han wäl önska sig ett gränslöst wälde? fins på jorden ett lyckligare än det som gör hela nationers sällhet? —

Sid. 81. Hwad för beswår, omsorger, plågor och inbillningar skul-
le icke de Regerande slippa? hwad tårar och hwad bekymmer skalle de icke spara för andra menniskior om de alltid woro rättwisa och billiga? om de aldrig följde den fördömda Machiavel, hvars sattsor ofta utgöra hela deras Statslära.

Sid. 84 Regenter på jorden! wären rättwisa emot den minsta till den första af edra undersätare! belönen dygden, hedren det nyttiga, och weten at sätta wärde på den samma förtjänsten, — straffen brått i hwad Clas de och finnas, men weten först, hwad ett brått är, öfwerfen med fel Ni! som så ofta felen! förackta stånd och fåfångar, skänd aldrig edra wälgärningar at lastfulla nidingar, at den, om han också wore af den högsta börd, som wanwårdar sitt ämbetesplicket, och gif endast ämbeten til dem som äro kända för ära, dygd, och förtjänster. En Furste som efter lagar och billighet utdelar sin nåd och sitt förtroende til förtient folck och föracktar Guldsmidda lättin-
gar, Han predikar i sitt Rike langt kraftigare moral och förnuft än alla världens Professorer och Präster.

Sid. 90 Moralister, Philosopher! Präster och Statskloka! skrifwen Folianter om egenskaper och skyldigheter, som tilhöra en Furste, bewisen widlöftigt hwad Han bör weta, kända, och göra i anseende til sig sielf, sina undersätare, sina grannar och hela världen. Ni Herrans Tjenare! dundren i edra predikningar med de strängaste sanningar, och Fursten skall hwarcken läsa eller höra eder — men om Han handelsewis också skulle göra er den äran, så blefwe Han snarare förbittrad än förbättrad. En Furstes hela Cours de morale består i dessa 2:ne ord War rättwis. Wätte någon man med ära och dygd säga honom det.

Sid. 92. Med all den mada man ger sig at för Fursten dölja hwad han är skyldig sitt folck, med all den okunnighet man håller honom uti i anseende til sina förbindelser med Staten, om något är förunderligt, är det, at det finnes Stora och dygdiga Regenter. De som i deras barndom äro satta til underwisning, tala alltid om undersåtares pligter emot öfwerhet men aldrig twärtom, Dessa låga
Lär-

Lärdomästare, ständigt på End för sin Disciple understå sig ej af en enda gång ogilla hans falska böjelser, emotsäga hans ogudacktiga vilja och afvända en enda af hans nycker. Hvem är den som vågar motsäga ett barn hwars Gouverneur är Skyldig at kalla det Glädigste Herre, och som en gång kan bli hans Konung, och ändå är ingen ring angelågnare än just i den åldren dana honom til människa och wänja honom wid foglighet, estertäncka och menniskiskärlet. Man röddjer alt det ur wägen som på minsta sätt kan röra hans spåda sinne, han får aldrig tjänna människiors olycker, det är sällan Prinsar weta, at på jordklotet lefwer någon olycklig, deras hjärtan röras aldrig wid sina likars öden = = = eller tro de sig äga likar? — nej, de tro sig wara Gudar i jämsförelse med andra menniskior, sina undersåtare.

—————
Anecdote ifrån Tärnå trackten *)

En förnäm Herre som med en slags jalousie observerade af et par unga Gendriekar på extra stat, sökte komma in på rätt stat hos sin Fru, nödgades resa hemifrån på en tid. Knappt war han en half mil ifrån gården, förän han blef plågad af dessa griller — Han trodde då wara bäst, at rent af förbjuda sin hustru ta emot ungherrarnas visiter, och sticlade sin dräng tillbaka i samma ärende, men drängen mera förfaren mera slug än Herren fann at det ej gick ann, Han sade då wid framkomsten „Glädig Herren har sticlade mig *express* tillbaka för at säija Sennes Gläd at Son skall noga ackta sig för bandhunden ner på gälen som kunde bita Senne. Ärendet uträttat, refer han tillbaka, träffar Herrn, och berättar at han gjort efter befallning.

Fruen började straxt grubbla hwad det där skulle wara för en befallning — Min man är småttokug tror jag, sade hon, skulle wäl jag som är Fru i huset ej få klappa en hund som jag får lika så wäl om som min man, nå — efter han talar i den ton, skall han få se huru mycket jag acktar honom. Straxt befäller hon at man skall lösa Dejon, (Hundens namn) at han skall komma opp i hennes sängkammare, hon ger honom mat, klappar och kysser honom. Dejon war i början litet arg, men blef så småningom mildare — Fruen war ännu intet nöjd med sig self, förän hon efter sitt tycke borde gjöra ännu mera emot mannens wilja, hon sätter sig då opp och

*) Insändt

och rider på hund, som owan derwid fastar henne af sig, och biter henne ett stort hål i armen. Hennes Råd skriker om hielp, man förbinder henne och hielper henne i fången.

Under det hon residerar i sin fång altererad och matt, kommer mannen hem och frågar försträckt hwad det felas Hans söta och lydigga hustru. Swarföre Tyrann! säger hon) skulle du förbjuda mig at gå til wår bandhund, jag tänkte wist aldrig derpå förut, men så snart jag hörde det war dig emot, så fick jag en sådan lust at kyssa och klappa honom, och slutligen rida på det wildjuret, då han bet mig så grymt.

Drängen som stod i samma rum winckade då til Herren, och berättade honom hela händelsen med tillägning at ju mera en ting förbjudes ju lystnare är en hustru derefter. Det berättas at den förnåma Herren prokterat hädanefter af denna lärdomen i anseendet til Sändrickarna.

— — — — —
 Ett kort Samtal emellan *Postern* *Hannunculus* och *Rannunculus*

Hann: Du will också min Graffskrift håda,
 Hwar rad, hwart ord du rider på!
Rann: Nej — dina vers kan ingen småda:
 Ty ingen klof lär dem förstå.



No 71. utgifwes den 12 Maj eller nåsta Wondag.

Stockholm, Tryckt hos *Commisarien P. A. Brodh,* 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken.

N:o 71.

Stockholm den 12 Maj 1783.

Utdrag utur en Likpredikan hålles förleden *Augusti* månad
öfwer en hederlig Bonde i Westergöthland *).

Ahörare! — Denna Mannen som wi jordfäst, har i 90 år wa-
rit människors välgörare. Han är född bondson, och ifrån
des barndom har des swaga händer öfwat sig at handtera plogen.
Han fölgde sin Far kring fälten, då han ännu knapt hade lärdt at
gå. Så snart åldern gifwit honom den styrka han behöfde, sade han
åt sin far: hwila Er; och sedan har altid morgonrådnan wid sin
upgång sedt honom plöja, så, plantera och skära. Han har gjort
de widsträcktaste fält fructbärande. Han har planterat willda Löf-
träd kring hela nejden; och Ni har honom at tacka för de blom-
strandande trädgårdar som präla wid edra byar, och den skugga Ni nju-
ten under edra fructträd. Det wär ej girigheten som gjorde honom
outtröttelig; det war lust för arbete, til hwilket han sade människan
wara född, och den heliga och stora tankan, at Gud såg honom bruka
sin jord för at föda sina barn.

Han har gift sig, och sedt sig innan sin dödd stamfar för några
och tjugu barn och barnabarn. Han har wänt dem wid arbete och
dygd, och hela hans ätt har varit och är hederligt folk. Han har
gifwit sina söner unga hustrur, som han sjelf leende fört dem til sällhe-
tens altare. Alla hans barnabarn hafwa blifwit upfödda i hans hus:
och Ni weten, hwilken ren och owanfkelig glädje altid regerade ibland
dem. Alla dessa bröder älska hwarannan, emedan han sjelf älskade,
och underwiste dem huru ljust det är at wära älskad.

310

*) Insändt.

Wid högtidsdagar war han den första som uplifwade de på landsbygden brukliga nöjen; och Ni weten, at hans röst, hans utseende och hans åtbörder woro förbådet til en allmän glädje. Ni hafwen ej glömt hans munterhet, hwilken war en följd af en ren och obefläckad själ, och des tal som altid war förnuftigt och gladt. Fastän han ägde den gåfwan at skämta, har han likwäl aldrig förtörnat någon. Har han någonsin wågrat at tjena någon? Wid hwad tilfalle har han wisat sig känslols för det allmännas eller enskildtas olyckor? När har man sedt honom orörlig, då saken angick hans Gådernesland? Hans hjerta hörde til det: Fosterlandet war själen i hans samtal; hans tal gick blott ut på des sårhet; han älskade ordning för den kärlek skull som han bar til dygden.

Ni hafwen Åhörare! sedt honom, då åldern krökt ha s kropp, och då des ben redan woro darrande, Ni hafwen då sedt honom upstiga på någon kulle i åkern, och utdela sina förfarenhets läxor åt unga Jordbrukare. Hans minne war upfyldt af de rön som han i 30 år gjort, om årstidernas stadga och förändringar. Et träd, planterat af hans händer i den eller den årstiden påminde honom himmelens wrede eller godhet. Han wiste utantill det som andra plåga glömma, hwilka som dödt, huru rik skörden warit, huru mycket de fattiga undfådt. Han war begåfwad likasom med en prophetisk ande, och då han betraktade Månans klarhet, så wiste han hwad slags frö han borde så i sin trädgård. En stund innan han dog, så sade han: Mina barn! jag nalkas den warelsen som är uphofwet til alt godt, hwilken jag altid dyrkat, och på hwilken jag boppas: hemhören edra rågstylar i morgon, och begrafwen mig nästa Söndag!

Ni Barn och Barnabarn! som burit denna hedersmannen til grafwen, glömmen ej den rättfärdigas wandel! hedren hans minne och lifnen honom.

INTET.

Ode *).

Intet! Du skuggans äldre broder, du hade warelse innan werlden war gjord, och (fullt öfwerlygad) fructar du aldrig för slutet.

Tid och rum woro ännu icke til, när det första intet framfödde något, då alt danades genom det stora allsmågtiga Swad?

Uågot den naturliga egenkapen af alt, ehuru skild från dig sit enda uphof, måste oförmärkt återfalla i ditt oändliga sjelf.

*) Insändt.

Doct

Dock underkufswade något, dit mäktiga wälde: och ref från din
bördiga tomma hand människor, djur, foglar, eld, luft och jord.

Materien din nedriga afföda, hastade från dit sköte underhjelp
af skapnaden: och det uproriska ljuset förörskade dit wördade dy-
stra anlete.

Med *materien* och skapnaden förenade sig tid och rum: och med
dessa förbant sig kroppen, din fiende, at inkräkta den fredliga thron
och förstöra din hela magt.

Men den ostadiga tiden hjälper din fiende fäsängt, och mutad
genom dig, återställer din korta regering och drifwer dina slafwar til-
baka i dit hungriga gap.

Gastån hemligheter äro förborgade för Laiska ögon, och Theolo-
gen endast med wisshet ransakar dit sköte, där sanningen ligger dald

Så kan man dock fritt säga, at du aldrig tagit något från den
dygdiga, och den ogudacktiga ber wist at blifwa en del af dig.

Mäktiga Intet! huru frugtlost skulle den Wise undersöka, ut-
märka, åtskilja, lära, upfinna, om intet du utstakade dess dåracti-
ga Philosophi?

Blifwa eller uphöra, wårt Sdets twänne sublima slut, hwars
sanning, som fullkommande eller förstörande Sdets ändamål, är ewiga
ämnet för våra ordstrider

Hwila tryggast i dit sköte, sedan de pinat Forskarens tankar;
och återförde til dig äro de minst owise, ja! säkra.

Men Intet! hwarsföre tillåter något at helgade Monarquer skola
sitta wid Rådsborden med högt wördade wareser, tjenliga för dig?

Då likwäl det wigtiga något, blygsamt undandrar sig från
Skattkammaren och Statsmannens hjerna, och du ensam regerar där
som et majestätiskt intet.

Intet! Du wistas bland dårar under en skinande Larf, för dig
utstaka de kläder och prydnad; då wissheten wördas efter kappans
widhet, purpurens fågning och swärdets glants.

De Storas wänskap, Konungars löften, och Kønets försäkringar
syfta alltid på dig, hasta i dit sköte; och i dig förswinna de för
ewigt.

Epigramme *).

En Präst sin kappa mist — hwad hör jag, är jag waken?
 Een hon har bliswit *nationel*
 Jag fråga bde med största skäl
 Har hon då bliswit dömd at *nationelt* gå naken?

Anecdoter.

Indianerna hysa snart en utrolig ömhet för alla slags djur — en gång om året tracterar wården alla sina flugor, man sätter fram et stort fat med sockrad mjölk, och en betjent är närwarande som med en liten häf hjälper up den flugan som skulle falla i mjölkfatet. — en annan gång gå de ut på fältet för at leta myrstackar, och kasta dit en eller par gjömnar med Risgryn alt efter myrnornas myckenhet. Til och med de hålla små hospitaler för flera slags Insecter såsom loppor, myggor: och åtminstone 2 à 3 gånger i weckan betala en tiggare som ligger där en hel natt, den de fastbinda på sängen, at han ej må kunna gå bort förån de fått stinga honom så mycket de behaga.

En Präst i Frankrike som kände människors och i synnerhet Poeters swaga, bigtade Abbé Voisenon (et bel esprit som skrifwit mycket för Theatern) då han war sjuk. Voisenon säger til honom „man jag kommer til helfwetet?“ Det är et alsför incommod ställe — „ja min kåra Abbé! om Ni fortfar at skrifwa era comiska Operor, så fructar jag nog det kunde hånda, och det som är ännu wårre, man skulle hwissa at er dårstades.

Det är wanligt i Angelska fängelshen, at se de olyckliga hysa det yppersta förbräckt för lifwet. Fångarna hafwa dår rättighet at sälja sin döda kropp til någon Gåltskår, och pengarna de få dårføre, supu de lustigt opp. — En af dem dömd til döden för något fassligt brott, kallade en Gåltskår til sig, och efter många beting och många prutningar ändteligen feck 2 Guinéer för sin lekamen. Så snart han fått dem, ger han til et gapkratt — Gåltskåren bestört frågar ord saken — Ack! sade fången lifnande af kratt „Ni har kjøpt mig i tanka at jag skulle bli hångd, men ni är bra narrad = = = jag skall brännas lefwande.

*) Insändt och öfversatt ifrån Spanien.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 72. och 73.

Stockholm den 16 Maji 1783.

Herr Redacteur.

Ei längesedan är en bok utkommen i Frankrike under titel af Essai sur le Despotisme, som i min tanka är ganska starkt och wäl skrifwen, samma afhandling kan ej så särdeles nyttjas i Europa, och aldraminst i Sverige, där den förhateliga Souverainiteten är förjagad, och det mildaste Regeringsätt etablerat, men Europa och Swärike är den minsta fläck på jordklotet, och Auctorn har skrifwit för flera werldsdelar — hwad råda icke ännu säger han, för Tyranner i Österlanden? hwad folkhopar går icke ännu krökta under enwåldets bojar? sjättrade i Despotismens armar? Jag skall en annan gång fournera ert wälsignade blad med utdrag ur denna wälsignade bok, men i dag börjar jag med Dedication som är adresserad til Dauphin den nu warande stora Konungen i Frankrike som återskänkt werlden sitt lugn. Förblifwer ic.

Nådige Herre!

Ni är född människa.

En del af Edra Förfäder har förtjent en stor och mächtig Nations kärlek.

Ni har nådige Herre! många skyldigheter at uppfylla, emedan Ni är den första ibland 20 millioner människor, som alla wänta af Eder hand sin wälfärd och sin sällhet, Edra skyldigheter äro de heligaste, emedan erkänslan pålagt Er dem.

Edra smickrare, det wil säga, alla de som äro ikring Eder, hafwa törhända tusende gånger sagt Er, at Ni med födseln ägt de oskränderligaste och ostridigaste rättigheter at regera.

Jag

Jag vågar fullkasta denna tankan, alstrad af smekret och slaf-
veriet, fortplantad af nedriga krypare, och som blott wunnit bur-
skap hos okunniga trälar.

Nådige Herre! om Ni kunde påminna Er Eder wägga och Edra
Utdjor, förhända detta som så bde förringa Er tillika med alla andra
människor, skulle öswertyga Er, at Ni icke är född alswäldig, och at
det varit lätt at förtrycka Eder sjelf, förån Ni seck wilja och magt
at förtrycka andra.

Kom ihåg denna läxa af en stor Philosoph *) som med styrka
förswarat människans rättigheter „Den är wäldswärklare som låter
sin wilja gälla framför Lagarna: Den åter är Konung som lå-
ter sin makt bestå i Lagens makt. Man bör handtera alla dem
som taga en *despotisk* Surstes parti för rebeller. Thuru dändeli-
gen stor åttelångd en Regent kan ha som besutit Thronen, så ger
aldrig födseln den rättigheten at förtrycka och wäldswära, det ges
intet wäsende som med rättwisa får utöfwa orättwisa, således
kan man intet e terträda i en rättighet som aldrig *existerar*.

Betrakta Nådigste Herre! dessa ord, så lämpeliga til alla Ni-
ken och til alla Regeringsätt, emedan wisa människans rättigheter
böra vara de samma öfwer hela werlden, glömmen aldrig dessa ma-
ximer, och Ni behöfwen ej at weta mera för at ackta Er för egna
nycker och frammande förledare.

Nådigste Herre! Ni skolen finna i denna bok wisa sanningar,
som få människor ha courage at säga Er; måtte Ni hafwa det at
höra dem!

Fantaster och falska Häfman lära utan twiswel skrifa sig hessa
öfwer min djärwiga penna, ty jag ärnar blotta både Afguden och
af Gudadyrkaren, de skola ropa hämd, ty min öppenbertighet skall
förödmjuka dem. Jag föraktar deras sladder, ty mit samwete är
rent; om mit upförande i denna skända tidens smat ej är försicktigt,
så skall min bok åtminstone wisa mit ärliga tankesätt och mina rätt-
färdiga principer. Surste! Slafwen som böjer knä för Er, förför-
delar Er, ty han sätter snaror för Er och han känner Er swaghet.
Den (om det funnos en) som skulle neka Edra rättigheter, som ej
wille erkänna Er magt, skulle mindret oförrätta Er, än den, som råd-

de Er at misbruka magten. Salskheten som bedrager Er, är
 äfwen så brottslig som den, som skulle flytta Er från Thronen.

Edra Ministrar (de kunna ej skrifa sjelfwa), skola hyra legda
 pennor för at bewisa Er stora makt, och alla edra prerogativer,
 Edra Herrar skola repetera dessa orden i Slott därifrån sanningen
 flyktat, Åter andra skola tala til Er höghet och til Er rang — Det
 är i min tanke mera ädelt, mera stort at tala til Er sjelf, at under-
 rätta Er om Edra skyldigheter, och om den faran som hänger öfwer
 Ert hufvud, i fall Ni försummar dem.

Det är en bedröfwelig sanning at man aldrig fattar ur böcker
 andra lärdommar än dem man har i sitt hufvud och i sin håg. För-
 ste! denna bokens öde är då redan skrivit i Edert hjerta. Mätte
 den verka något godt! och jag fructar ganska litet hwad olyckor
 den kunde tilbringa mig.

Om Himmelen i sin wrede skulle tillåta Er at blifwa Tyrann;
 — hwilken bra karl med hjärta och snille skulle icke affludda sig öket?
 Twärtom, då Ers Höghet förtjenar at regera, och som en följd, Ni
 winner Era Underfåtäres förtroende, hwad skulle jag rådas? Marc
 Aureler och Trajaner woro wärdiga at höra dessa sanningar som jag
 wägar frambara, och Nädigste Herre! af ingen människa kan Ni
 få et större prof på dess wärdnad och undergiftwenhet.



Utdrag af en Adelsmans bref skrivit 1753 til dess Son som
 studerade i Upsala *).

Din ungdomstid önskar jag måtte användas til de bygders
 begrep och utöfning som göra mänskliga swagheter måst
 ursäkteliga och minst obehageliga.

Människor utan åtskilnad arbeta hwar på sitt sätt at antingen
 få bättre eller förringa deras wäsende. De förre styras dels efter
 egen kundskap, dels efter exempel. De sednare wandra endast efter
 sin

*) Insändt för at wisa den tidens Adelige barbari.

stilla bbsjelfer och illfänas efter odygder. Man födes icke Philosophe, mer och mindre gynnande tilfällen wårka i mer och mindre mon. Af en rik mans Son har Allmänheten mera skäl at wånta kunskap och gagn än af en som tråkar med fattigdom. Den förra muntras af glada tillfälligheter och kallas lycklig, densednare släpar och arbetar jämt och samt, utar förhända någon slags urmuntran och kallas flitig.

Min Son! ju flera lyckans förmåner åtfölja dig; ju högre wårdnad emot Försynen, ju större skyldigheter emot dig sjelf och Nästan. Det blir således din förnämsta och första förnufts öfning, at kån a din Skapare, at erkänna Hans allmägt och dit intet, hwarigenom du småningom får styrka at kufwa din inbildningshyra och dit högmod, glöm aldrig min Son! at det är en sann Gudsfructan, som lägger grunden til alla de werldsliga wetenskaper du nu får lära, och som en gång i framtiden, sedan du med åren hunnit til förfarenhet, skola göra dig förtjent och skickelig på tjänstewägen ifall du wäljer den. Ero intet at andra befodringsmedel kännas af Öfwerheten, Folket, och Lagarna. Ingen börd har rum framför förtjänsten, och huru skulle et Rike bestå om Ambetsmännernas meritliktor wore endast stamträd och genealogie, kunde wäl följa annat än hemligt förækt af Folket, flagomål, misshöje, förargelse, och förbittring öfwer saknaden af rättwisa, ordning och skick? ja än mera: all håg för flit och kunskaper blefwo et åtsöje, barbariet skulle skrida fram, Land och folk ödeläggas? — Så har det gått, så går det än. — Men Gud ske lof! hwad och Swänskar angår, lesiwa wi unden lyckligare epoque, då en mild ADOLPH råder, och en stor LOVISA skyddar Wetenskaperna och des idkare, men alt under solen har warit, är och blir ombytligt. I hwad Land du då lesiwer, så upbruka ditt snille och ditt hjärta, den sanna åran blir då din belöning, och et rent samwete bår dig det tryggaste witnessbörd.

Når hafwet warit stilla och lungt, upkomma någon gång häftiga oceaner och stormar som skaka det politiska werldsskeppet, då min Son! behöfwes försarna och driftiga Styresmän at föra det i hamn, eljest blir et skeppsbrott oundwikeligt, hwarom Grakiska och Romerska historierna så tilräckeligen wittna. — Glå up om du behagar i forns häfverna, och du skal rysa öfwer all den fördölsens styggelse som skyndat de mäktigaste Republikers undergång, Du får med håpenhet se

☞ Här prar den goda Adelsman, eller war hans Familie ganska ung.

Umärkning af Utgifwa.

se huru en rasande dårskap framrusat utan at den funnat rättas; hvarken igenom klara sanningar eller tåta warningar, Du wet at Rousseau och et Swånstt Smille som gör sit Fädernesland äfwen så wäl som Upsala heder; hafwa spådt et djupt mörker; jag gillar intet spådomen, men jag fruktar . . . Om det blir din lott (det Gud afwände) at öfwerlefwä et så olyckligt tidslifte, så ackta Dig för allting at Du icke affrar på Baals altare, at Du icke låter tjasarens röst bedraga Dig: at Du icke af öfwerdåd eller stowist undergiftwenhet gillar, än mindre sammansmider bojer för efterkommande, utan håldre, om Du ej kan uträtta något til allmänt wäl under sanningens och rättwisans baner, fly med Cicero ifrån misådåders åsyn och dö.



Anacreons XXV. Ode. Öfversättning N.

Så snart jag Bacchi safter smakar,
 Jag straxt bekymren somna ser.
 Swad hjälper at jag trålar, wakar
 Och Lärdoms-Guden Offer ger?
 Nej bättre, olård listwet sluta:
 Men lefwande des wällust njuta
 Och dricka, som Lyæus ber.
 Och annat alt som grål försaka
 Ly knapt man hunnit Winet smaka
 För'n man bekymren somna ser.



Anecdoter.

En Gattig Hustru, som hade en ansöknings hos sin Konung, swarade
 Hanom då Han sade sig wilja i morgon dömma hennes Sak,
 »Så är Ti då intet Konung i dag.

*) Insände.

Phi.

Philippe den andra, hade en natt sjelf skrifwit sina depecher, (som altid war Hans wana), och Hans Secreterare endast förseglade och skref utanskriften, under det så tar Secreteraren som halffäs, misste, och i stället för sand, ströde ut bläck som rann öfwer alt, och skjände bort alla brefsven. Konungen med helt kall blod sade endast i det han wisade med handen „nej här står ströbosan, och där står bläckhornet. Därpå började Konungen at skrifwa om hela sin Post. — Detta bewis på foglighet och tålmod wore wärdigt en annan Monarque än denna Philippe, som Sistorien målar os så swag och så usell.

En Philophe som wid 80 års ålder blef illa sjuk, men antingen en god natur eller och Medicine hjelpt honom, så blef han aldeles frisk. — Hans wänner fröjdade sig, och bodo honom stiga op ut sängen. — Uck mina wänner! swarade han, jag wet ej om det är wärdt at klåda på sig.

En Cavalleri Officer som war stark hushållare, förlorade wid en sats hans häst gjorde, sin hatt, just i det han skulle rida fram för Mönsterhern. (det war Kungen som Mönstrade) En af hans Camrater tog op den med sin wärja, hwarwid bief ett hål i hatten. — Jag wille håldre sade Offcern at du stuckit mig än min Hatt — Konungen som fant detta besynnerligt, frågade Offcern ordsaken — Jo Ers Majestät! swarade han, Regements-Fältskjärm är skyldig at curera mig för intet, men en ny hatt måtte jag kjøpa för Contant.

(Reflexioner *)

Om Regenten kände sina Undersätare, och Undersätarn kände sin Regent, skulle båda wara lyckligare — at taga exempel ifrån Frankrike, om Eugene varit känd af Ludvig XIV, hade aldrig en Esquadron, blifwit honom nekad. Om Ludvig den XII varit rätt känd, hade aldrig Fransoseerna taxerat honom för girig, det war denna stora Monarchen som gref hwar gång han tillika med sitt Råd war

var tvungen at utskriswa den minsta pålaga (Det war Håsmänner-
na som utspredde ibland allmänheten om Hans girighet, så wida Han
ej fant godt at utarma Folket för at ricka dem, til ock med de låto
spela honom på Theatern, och hela Paris skrattade och begabbade en
egenkap som gjorde deras högsta sällhet — „Jag will håldre sade
Konungen, utan minsta humeur, at min hushåldning skall wärcka
„mina Undersåtares löjen än tårar.“

I allmänhet så fordrar man för mycket egenkap till små tjän-
ster och för litet till de större.

Konungar styra Folket, Ministrarne Konungarna, Qwinnsfolken
Ministrarna, begjäreiser och nycker Qwinnsfolken — eller som är det
samma, „jag är sade Agathon, den förnämsta i hela Grekeland, jag
„råder öfwer Aspasië, Aspasië öfwer Pericles, Pericles öfwer Athén, A-
„thén öfwer Grekeland.

Det är Despotens intresse at *encouragera* öfwerflödet, fåfångan,
och *à la spa* wettenskapen. En människja syfvelstätt med sina polisfon-
ger, eller at dra opp sina bägge guldur lär hwarcken projectera bättre
Regering, calculera utlagorna, eller criticera småtyrannernas allra un-
derdånigaste rådslag.

Om Gud ej wore det alldräbbersta och bästa wäsendet, skulle han
wära den alldräwårsta — Så är det ock med Jordanes Herrar Re-
genterna.

En Ängelst maxime är denna: Stora och dygdiga Regenter
behöfwa ej en widlyftig mækt, De andra åter äro den ej wårda.

De alldrämildaste Lagar en Konung kan skäncka sitt Folk, är
de alldräblodigaste och alldrästrängaste emot det samma Folkets för-
tryckare.

Favoriter, Ministrar, och Höga Ämbetsmän borde aldrig glömma at deras så kallade stora förtjänster äro deras största brätt så snart den Kungen döer som oplyft dem dertill.

Konungar borde aldrig straffa falska Myntare så hårdt, så wida de sjelfwa äro hugade för samma handwärf, — behöfs bewis? se på Stjärnor, band, Titlar, som de utdela åt wiså Personer — Kan ofta något Mynt någon prägel wara mera falskt? (Denna Reflexion är af en Bref Oxenstierna).

Konungars Häf likna gemenligen Noachs Årt — där fins alla handa slags djur.

Epigramme.

X . . . har en dräplig lycka gjort
Beröm till höger och till vänster:
Hans Lyckhjul dras i Fröjas port
Och Nåsan röjer hans förtjänster.

Annonce.

Poëmet om Små Tyrannerna med Epigraphe: Regis ad exemplum totus componitur orbis har jag fått, men kan ej införa wackrat det öfwerflödar af sanning och tankar, ehuru liknelserna äro de starkaste, och hämtade i Naturen, ehuru versification är både behaglig och lätt — Jag utber mig samma Auctors grace i något ämne som är mindre trappant, och jag gör mig en heder af at skynda med införandet.

Herrarna A . . . G. och C . . . T. som snart efter 3 år nu förest komma med sin condolance, med sina wänliga föremaningar, och sina löften om årliga summor, får jag den äran swara med St. Evremont.

Non gardez loin de moi vos impuisfants regrets
Je ne veux rien de vous, ni remords ni bienfaits.

Utgifw.

N:o 74. utgifwes den 19 Maji eller nästa Mondag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Slåcken.

N:o 74.

Stockholm den 19 Maji 1783.

Til Utgifwaren af Wälsignade Tryckfriheten.

Win Herres med så mycken smak och owäld författade samt i första Slåcken införda recension af Krigskonsten, Skaldeqwåde, lika så lyckligt som högbrödat, har gjort oss öfwertygade at Ni recenserar mästreligen. Huru sanna äro icke edra reflexioner wid de anförda Tiraderna? Huru uplyssande äro icke edra Commentarier? Sjelswa det Gudomliga Qwädet tyckes låna (om det wore möjligt) en ny glans af Er penna — Heureux les Princes qui auront le bonheur de vous interesser dans leurs faits! Votre plume suffit pour les rendre immortels sade fordom Cardinalen Alberoni til Voltaire, och jag tar mig den friheten at säga det samma til Er, men likwål i proportion — förlåt — Ert privilegium sträcker sig blott til wiße Auctorer och Rimare. Huru länge lefwer icke minnet af Krigskonsten? Så länge man kan rimma i Swerige, det will säga ända til werldens ända, skall man med förtjusning påminna sig både Poëmet och Skalden, och för detta så långa lif hafwa de båda til en stor del at tacka min Herres Adelsmod — Jag lämnar Er i dag et nytt tilfälle til en ny eloge, jag sänder Er icke et helt Poëme, sådant som det Ni commenterat (ty man har Gud nåde! icke så lätt i dessa tider efter oddlighets-wärk) utan endast några få Rim, som ehuru de icke hafwa den respectabla längden hwarken af Stadslusten dämpad, eller Krigskonsten, likafult ej underlåta at vara både sköna och dugtiga. Allt hade bordt bidraga at göra detta lilla Rimsstycket intressant, försäkrad at det i Er smak wore lika wackerert om det också aldrig warit utarbetat (som ryktet säger) af samma hand som gifwit oss det första af de citerade Snillewerken, och hwaraf recension med så allmän förtjusning lästes i Stockholms Posten. om det ock säger jag, aldrig blifwit affjungit på den dagen, då wår med så mycken rått ållskade och wördade General en Chef anträdde sin resa til Stockholm. Wid detta tilfälle war en stor måltid i Hellångfors anrättad så af
Gar-

Garnisons som Sveaborgs Officerare, hwilka mangrant infunnit sig för
 at upwackta sin General och önska honom lycka til resan. Wissheten
 at Grefwen på den skulle få emottaga et nytt prof af sin Konungs
 Nåd, af alla belöningar den måst lysande och måst wärdiga, samt
 wissheten om en snar återkomst gjorde de församlade Corpserna be-
 synnerligen glada. Enthusiasmen ökades, förkusningen blef mer och
 mer allmän, och känslorna så uprörda, at man icke nöjde sig med en
 enda repetition — nej man söng den *sublima* skålen som til slutet föl-
 jer, fem gånger de suite, De 4 sista gångorna likwäl blott för Skäl-
 destyckets förträfflighet, och hvars förträfflighet där af ej minskades,
 at det kallades *Inpromptu* — se sådan är Snillet trolldomskraft!
 det gör intryck på alla stånd, på alla åldrar, det rörer likaså Sub-
 ben som gosen, och det måtte wara et marmor-hjerta som kan al-
 deles tilluta sig för des ljustiga och genomträngande röst — men
 min Herr Utgifware! jag uppehåller er för länge, jag slutar: Mätte
 denna ypperliga Skalden, denna Skalden i alla afseenden af första
 Classen fortfara at hedra Swänsta Witterheten! och jag wägar säga
 til Poesiens heder, at det är mera smickrande at wara Horatius än
 Meccenas: des idkare än des beskyddare.

SKÅL.

Inpromptu.

Hurtigt Bofar! qwäfwen fårar
 Då war Possa från oss far
 Gast des resa hjertat sårar
 Ar likwäl det hoppet qwar,
 At wi snart i deska bygder
 Med den prydnad Honom ser
 Som ej öker Grefwens dygder
 Men dem dock tilkänna ger.

Man med omsorg Tietlar winner,
 Guld blir genom möda öft,
 Ugarn hos sig sjelf dock finner.
 At han Lyckan flawiskt sökt,
 Men den blåa Bandet pryder
 Njuter dygdens stälta ro
 Fursten honom sjelfmant tyder
 Hwar han tror förtjensten ho,

Drickom! för at Grefwen önska
 Lycklig resa, sälla dar;
 Drickom! Vinet tör ge glönska
 Af wår saknad då han far;
 Drickom slutlig för at öka
 Kraft och djärfhets på en gång;
 Ut af PosSEN förde, söka
 Åra, utan fruckans twång.

Serre *).

Huru har den ena människan kunnat blifwa den andras Herre?
 och igenom hwad en obegripelig trollkonst har han kunnat blif-
 wa feras Herre? — Öfwer sådant underwårt äro tusende böcker
 skrefna, men jag tycker måst om en Indianisk Saga i detta ämnet, så
 wida den är kort och föreställer sanningen gansta tydlig.

Adimo Stamfar för Indianerna hade två söner och två döttrar
 med sin hustru. Den äldsta war en oförmelig Jätte, den yngsta war
 en liten krokryggig Dwärg, bägge Flickorna woro wackra. Så snart
 Jätten märkte sin styrka, så låg han i en fång med bägge Sy-
 strarna, och tog sin lilla och swaga bror til drång åt sig, men wille
 han allena någon gång lura middag, så fastbant han först honom
 wid et tråd, och underlod Dwärgen sig blott at sucka, feck han ar-
 beta öfwer förmåga och ingen mat. Den krokryggiga blef underdå-
 nig, och med et ord den aldrabästa undersäte i werlden.

Jätten nögd at se honom uppfylla sina undersätliga plikter tillät
 honom af en besynnerlig hög Nåd at ligga med den ena Systemen
 wid hwilken han hade ledsnat. Deras barn blefwo wäl intet aldeles
 lytta, men ej heller hade de något förmänligt utseende. De blefwo
 då upfödda och wända at fruckta Gud och Jätten. De fingo en
 förträffelig upfostran, man lärde dem at deras Farbror måste skrifa
 sig **Wi Jätte med . . .** at han ägde at styra och råda huru han
 behagade inom Familjen, och i fall han hade någon wacker Systerdot-
 ter, så hörde hon honom til, och at ingen annan borde understå sig
 at se på henne.

Huru allsmågtig Jätten war, så måste han dock dö, och hans
 Son som hwarken war så stark eller så stor, trodde ändå at han war
 Jätte med . . . , han befalte liksom fadern at alla skulle tråla och
 slåpa för honom, och at de wackraste flickor skulle säfwa hos honom.
 Familjen som förräddade stackaren, förbant sig då tillsammans och
 sökte

stötte honom ifrån Herraväldet, och det är på det sätt som det olidliga despotiska regeringsfättet kan förvandlas til det säkra republicanska.

Announce til Allmänheten.

Då sista Skäcken snart blir aldeles den Sista, då af Wälsignade Tryckfriheten endast återstår 26 Nummer, hvilka efter 2 å 3 månader böra vara slutade, så får jag härigenom i förhand avertera at de som ej trodt mina Annoncer utan likafult tänkt insticka Pränumerations pengar på 4:de Skäcken, så denna tanken ifrån sig — Det är i synnerhet för Finland (där en besatt Pränumerations ißwer regerar, och hwars pengar i anseende til den langsamma Postgången hela wintern legat på Åland ofruktbara så för dem, som Redacturen) jag repeterar at det säfångt försöker — Mit partie är tagit — jag swälter ändå intet ihjäl, jag har hittat på en lucrativare födkrok med mindre besvär och mera satisfaction. — Jag tänker etablera en versstuga liksom en rakstuga, där hwar och en kommande och gängande antingen för sig sjelf eller som ombud straxt får hwad slags vers och i hwad ämne han befäller — likwål för contant. Priset tillika med sjelfwa plan skall en annan gång närmare fixeras, emedlertid behagar det allmänna attendera til skylten i takrännan öfwer vindskammaren, där det, får läsa följande affische med stora bokstäfwer af väckta förghyllning.

Kom Wån och köp af mina skrifter.
 På en minut, ja högst på två
 Du Oder, Epigram skall få
 Och vers wid Bröllop, Dop och Grifter
 — men utaf alt, kan det mig bry,
 Det kan mig bry så at jag grånar,
 At wil du ha et inpromtū
 Så får du wånta flera månar.

Utgifw.

N:o 75. och 76. utgifwes den 23 Maji eller nästa Fredag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Släkten,

N:o 75. och 76.

Stockholm den 23 Maji 1783.

Min ödelagda Födelseort *).

Altås! älskade By! du som war den glada slättens prydnad, där hälsa och öfwerflöd upmuntrade snillet, hwarest Wären gjorde sin första påhälsning, och Sommarens daskat at bli ewig; ni af blomster sirade häckar! under er skugga tilbragte jag min ungdom, denna lyckliga åldern, då oskyldiga lekar alstra nöjet. Huru ofta hoppade jag ej på dessa tufwor? betractande de äskilliga föremål som omgäfwio mig, och som den tysta sällheten förskönade för mina ögon, den lungna hyddan, den odlade jorden, den outöfliga bäcken, den ständigt fringlöpande qwarnen, det heliga Templet, hwars torn höjde sig mot himlarna, den af dalrande Åspar skymda stenbäcken, som tjente til fristad för ålderdommens prat och älskares förtroende. Med hwad glädje såg jag ej Höggtiddagarnes ankomst, då nöjet följde på arbetet! då öfwerlemnade sig den glättiga bygdens ungdom til tusende lekar, och de ålderstegna tildömde dem belöningar. Prof af styrka och sticketlighet, list och barnsliga urtdåg öswades ymsom och förekommo ledsnaden. Huru ljustiga woro ej dessa tidsfördrif? Jag tycker mig ännu se den herden, som uti dansen eftersträfwade den åran at uttrötta sin följelagerfka: den rädda skönheten, som oförmärkt kastade kärliga blickar; den stränga Fastern som med et ögnakast förebrädde henne denna frihet. Älskade By! sådana woro de nöjen som utbredde sig fring alt hwad som behödde dig. Dessa nöjen äro förswundna.

Altås! Du har förlorat dit behag: tyranniets hand wisar sig bland dina häckar; förödelsen härjar din grönska; du hör nu under

en

*) Insändt och sunnit ibland documenterna i et fattigt Sterbbus.

en enda Herre, och hälften af dina fält ligga oupbrukade: din grumliga bäck bildar ej mer dagens strålar; förgäfves söker des stängda watten at öfna sig en fart, wid dina stränder låter den ensliga Gasten höra sin förskräckande stämma, och den bedröfwade Turturdufwan uttröttat Echos låten: dina Lunder äro förstörda, gräset växer ej en gång på dina nedfallna murar, och dina darrande inbyggare fly långt ifrån Tyranniet och dig.

Olyckligt det land där rikedomar ökas, och människorna minskas! Prinsar och stora Herrar må lefwa eller dö; en pust har allstradt dem, en annan pust kan alstra flera; men då de hårdiga Akerbrukare hwilka hedra sit Fädernesland en gång äro utgångne, kunna de aldrig mer återfinnas.

Det war en tid innan mit Fädernesland, (a) kände sina olyckor, då en liten tärpa födde sin Akerbrukare, då et lagom arbete förskafade honom en måttelig föda, så mycket som til lifwets underhåll fordras, och ingen ting mera: hans trognaste följestagare woro hälso och ofskuld; hans enda skatt war okunnoghets om rikedomar.

Men tiden är ändrad; Handel och Stadsrörelse med sit oöwefeliga följie beinågtigar sig jorden och bortjagar des brukare; på dessa fält som fordom lyste af Hemman och Torp, ser man den tunga rikedomens, den tröttsamma pragten härskas: de åtföljas af alla de behöfwer som tilhöra öfwerflödet, af alla de plågor som dårskapen är skattskyldig högmödet. Dessa fälla dagar som förnöttes i et måtteligt öfwerflöd, dessa dygdiga begärelser, dessa ofskyldiga lekar som förskönade denna fredliga fristad, lifwade alla hjertan, och gaf Wären et nytt behag: långt ifrån dessa otacksamma stränder söka de en lyckligare plats, och landsbygdens glädje tillika med des rena seder öfwergifwer oss.

Ålftade ställen! Ni som gjorde min sällhet! efter så många års frånwäro kommer jag åter för at se er. Hwilket ombytte! Dina ödelagda fält wittna om Tyrannens wälde: Mina ensliga steg råka endast tistlar och ogräs: jag stadnar där Byn för legat; min själ ångstas, mit hjerta oroas, och nöjets hogkomst blir et straff.

Under hela mit lopp i denna bekymmersamma werlden, under alla mina bedröfwelser, af hwilka himmelen gifwit mig en dryg del, hade

(a) Det måtte wara England, ehuru efter berättelse et Altnäs eller Altnäs fordom ej legat långt från Göteborg, och lär nu wara någon Nedrelags-plats eller någon Kjöping.
Insändaren.

hade jag alltid hoppats at sluta min lefnad där jag sett dagsljuset, at där spara det lilla som återstod af lifwets fackla, och förlänga des låga genom stillhet och lugn. Jag hade smickrat mig, (ty högmodet följer oss beständigt), at wisa min kunskap bland Herdarne, at om aftnarne församla dem kring min spis och berättat dem alt hwad jag sedt och kändt. Lik en hare, som förföljd af obarmhärtiga Jägare och illstna hundar, söker återhinna sit bo, hade jag hoppats at efter mina olyckor återkomma hit och dö i dit sköte. Qwastwa enslighet! du som är bekymrets fristad! skal jag då aldrig känna dig mera? lycklig den som kröner et stormande lif med Alderdomens stillhet, öfwergiftwande en werld hwars retelser äro, så farliga, och flyende en strid där det är så swårt at wara segerwinnare. Olyckliga warelser födda at sucka och arbeta, äro där ej af honom dömda at spränga i grufwor, och dyka i hafwets djup; hans hus är ej bevarat af en obarmhärtig portwagtare, som förkastar den behöfwandes böner: Wån af dygden, och skyddad af henne, nalkas han lifwets gränts utan båtwan: han letar småningom grafwens dystra hemwist, och hans hopp förkortar denna wägen; hwarje steg han gör, lifwar hans förtröstan, och han njuter Himmels lycksalighet innan han lemnar jorden.

Huru ofta har jag ej wid nattens ankomst, från denna kulle hört Herdarnes wallhorn, Hjordarnas rop, barnens buller som kommo ur Scholan, den wälsamma hundens skällande, och böndernes löje som tilkänna gaf en tilfredsstäld själ. Bergen härmade dessa ljud som stundom afbrötos af Någtergalens slag. Nu mera hörs ej detta; Naturens leende pragt är förswunnen. Här är ingen mera qwar än denna äldriga och fattiga Enkan, hwars enda Son har fallit för et wildjurs flo, som för at förlänga et olyckligt lif, ser sig nödsakad at uthärda det tyngsta arbete, och sedan återwända til sin koja och gråta. Af alla denna släktens inbyggare är hon ensam qwar för at förtälja deras olyckliga öden.

Bredewid dessa stubbar, där förer warit en Trågård, war Prästens byggning belägen. Han war älskad af hela Soeknen och ansenligt rik med sin lilla lön: Långt från Ståders buller, förnötte han et lyckigt lif utan at ombyta hemwist, och utan at åtra det. Han hade ej lärdt at krypa för lyckan, wända läran efter omständigheterna, och wälsigna Tyrannen, han hade et helt annat förremål,